

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 645/2021
16.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Видојевића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Видојевића - адвоката Радише Јовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 344/19 од 21.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1110/20 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Видојевића - адвоката Радише Јовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 344/19 од 21.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1110/20 од 25.03.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 344/19 од 21.09.2020. године окривљени Марко Видојевић, између осталих, оглашен је кривим да је у саизвршилаштву извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године и четири месеца.

Истом пресудом окривљени, између осталих, је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка чији износ ће бити одређен накнадно посебним решењем, по прибављању података о њиховој висини.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1110/20 од 25.03.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених, а пресуда Вишег суда у Београду К 344/19 од 21.09.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марка Видојевића - адвокат Радиша Јовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док из образложења произилази да га подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да дело за које је окривљени осуђен није кривично дело јер се из чињеничног описа наведеног у изреци пресуде не могу извести обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, обзиром да таквих радњи код окривљеног Марка Видојевића није ни било.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по налажењу Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Чланом 246. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога врши лице које неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Чланом 33. Кривичног законика прописано је да саизвшилаштво постоји ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем допринесу извршењу кривичног дела.

По налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, и то да је окривљени Марко Видојевић, са осталим окривљенима, неовлашћено ради продаје држао и преносио супстанцу која је проглашена за опојну дрогу – марихуану, укупне нето масе 14.428,60 грама, при чему

су били урачунљиви, свесни свога дела и хтели његово извршење, а били су свесни да је њихово дело забрањено, на тај начин што су по претходном договору дошли на адресу..., па је окривљени АА управљао комбијем... у коме се налазила наведена опојна дрога..., и оставио кључеве у контакт брави како му је то рекао окривљени Марко Видојевић, док је окривљени Марко Видојевић довезао моторно возило окривљеног АА марке..., које је паркирао иза комбија, након чега су изашли из возила и удаљили се, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У образложењу захтева бранилац окривљеног наводи да докази нису прибављени у „правно прописаним оквирима“, а као такав издваја записник о препознавању лица од 13.04.2019. године, извештај о форензичком прегледу лица места од 13.04.2019. године и истиче да је у конкретном случају вршен претрес возила ... таблица ... за који нису постојали услови из члана 155.-158. ЗКП, јер је морала да постоји наредба суда. На овај начин бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, по ставу Врховног касационог суда неосновани су наводи захтева да је записник о препознавању лица од 13.04.2019. године незаконит доказ јер пре извођења те доказне радње окривљени није био упознат са својим правима у кривичном поступку, није био саслушан и није му био омогућен разговор са браниоцем, посебно из разлога што није био у могућности да опише основне особине лица које препознаје сагласно члану 90. став 1. ЗКП, обзиром да из списка предмета произилази да је окривљени Марко Видојевић вршио препознавање лица које је отворило врата комбија, а где је у колони за препознавање на позицији број 3. био ББ (који је саизвршилац у овом кривичном предмету), а који доказ није коришћен за утврђивање кривице окривљеног Марка Видојевића, нити се правноснажна пресуда заснива на овом доказу у односу на окривљеног Видојевића, па самим тим по ставу овога суда наведени доказ не представља незаконит доказ, а како то тврди бранилац окривљеног у поднетом захтеву.

Такође, неосновани су и наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају предузет претрес возила ... таблица ... за који нису постојали услови из члана 155.-158. ЗКП, јер је морала да постоји наредба суда, јер из списка предмета произилази да у конкретном случају није предузета незаконита радња претреса возила, већ је извршен преглед возила, који је обављен у свему у складу са прописима и овлашћењима која имају овлашћена службена лица, а сагласно члану 286. ЗКП-а, чија је основна сврха откривање извршиоца, те откривање и обезбеђивање доказа и прикупљање података и обавештења који могу бити од користи у даљем току поступка, за које радње није потребна наредба суда.

Бранилац окривљеног као незаконит доказ означава и извештај о форензичком прегледу лица места, јер је према речима браниоца сачињен на паркингу ПС Нови Београд, којом приликом је извршен претрес и фотографисање возила чиме по налажењу овога суда у суштини оспорава веродостојност доказа, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није разматрао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Видојевића у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да дело за које се окривљени гони није кривично дело, јер не постоји кривица као битан елемент кривичног дела на који начин указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, образлаже тако што наводи да су изрека и образложење правоснажне пресуде контрадикторни јер суд у радњи окривљеног образлаже постојање свесног нехата, уместо умишљаја који је наведен у изреци, на који начин суштински истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да не постоји ни један доказ који би окривљеног повезао са опојном дрогом, или опојну дрогу са његовим возилом, те да не постоји међусобна комуникација између окривљеног ББ, код кога је опојна дрога пронађена и окривљеног, да ни на једном месту није утврђено постојање ДНК профила окривљеног, као и да предмет кривичног дела није пронађен код окривљеног, надаље оспорављајући исказ сведока инспектора, а којим наводима суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Видојевића - адвоката Радише Јовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић